

[Estrup]

En tilsvarende strukturel skævhed viser sig for de offentlige finanser. Med en begrænset økonomisk fremgang og derfor fortsat høj arbejdsløshed vil der være udsigt til en fortsat stigning i underskuddet på de offentlige finanser, medmindre der meget målbevidst holdes igen på de offentlige udgifter eller skattetrykket forøges.«

Og endelig konkluderer redegørelsen side 120:

»En sådan stigning i skattetrykket, der på trods af den afdæmpede stigningstakt i de offentlige udgifter er nødvendig for at sikre en nedbringelse af underskuddet på betalingsbalance og statsfinansier, understreger de mørke økonomiske perspektiver og de meget store krav, der stilles til den økonomiske politik.«

Forringet betalingsbalance, større offentligt underskud og fortsat stigende arbejdsløshed – det var, hvad der ventede i sommeren 1982.

Vi har ikke løst balanceproblemerne i dag, langtfra, men ingen tør vel for alvor påstå, at udviklingen ikke er vendt de sidste to år. Vi har klart os bedre end de fleste lande, vel oven i købet bedst i Vesteuropa overhovedet, i det forløbne år. Det er et helt andet billede af de økonomiske udsigter, der tegner sig i dag, end den katastrofestemning, som Budgetredegørelse 1982 ridser op.

Det, der først og fremmest gør forskellen, er, at der er kommet gang i den private sektors produktion og ikke mindst i dens investeringer, et resultat, som skyldes en forbedret konkurrenceevne, et meget betydeligt rentefald, men også det internationale konjunkturopsving.

Konkurrenceevneforbedringen er ikke alene den nuværende regerings fortjeneste. Ret skal være ret. Både i 1980 og i 1981 skete der under den socialdemokratiske regering en væsentlig styrkelse af konkurrenceevnen, ikke fordi man førte en effektiv indkomspolitik – lønstigningerne her i landet var i begge årene nærmest lidt højere end hos vores konkurrenter – men fordi man systematisk skridt for skridt nedskrev kronens værdi. Det var denne strategi, som i februar 1982 med den såkaldte fastelavnsdevaluering viste sig ikke længere at være holdbar.

Den borgerlige regering har fastholdt en stabil kronekurs og dermed bidraget afgørende til at bringe renten ned fra højderne på

over 20 pct. i sommeren 1982 til ca. 14 pct. i dag.

Med en forbedret konkurrenceevne og en obligationsrente, der er lavere end afkastet af erhvervsinvesteringer, er der pludselig en række ting, som på ny kan lade sig gøre. Det kan igen betale sig at investere aktivt i produktionen. Virksomhederne giver overskud. Der skabes nye arbejdspladser. Derfor har vi i 1984 set stigninger i industriens investeringer på formentlig 40–50 pct., på mere end det dobbelte procenttal i indtjent overskud og alene i industrien på 15.000–16.000 nye arbejdspladser. Var det ikke netop det, vi ønskede?

Jeg vil godt en sidste gang vende tilbage til budgetredegørelsen for 1982, hvor man på side 199 skriver:

»Regnskabstallene understreger, at dansk industri *som helhed* befinder sig i en vanskelig situation, hvor lav indtjening giver utilstrækkelige konsolideringsmuligheder og dermed vanskeliggør optagelse af først og fremmest de lån, der ydes på markedsvilkår til nye investeringer.

Den faldende egenkapitalandel svækker generelt virksomhedernes *robusthed* over for korterevarende økonomiske tilbageslag af konjunkturmæssig art og forøger dermed risikoen for lukning af ellers sunde virksomheder. Konsolidering gennem indtjeningen er af afgørende betydning for virksomhedernes muligheder for at tiltrække såvel lånekapital som ny egenkapital og dermed en afgørende faktor for nyinvesteringerne.«

Det var denne udvikling, som gennem nye virksomhedslukninger indebar truslen om stadig stigende arbejdsløshed. Den er nu vendt. Det burde alle glæde sig over, hvad enten man sidder på regeringspladser eller i opposition. Vi gør det i hvert fald i det radikale venstre.

Det, interessen bør samles om i dag, er, hvordan vi sikrer en fortsættelse af den positive udvikling. For det radikale venstre er der i hvert fald tre meget væsentlige bestanddele i en sådan økonomisk politik: fortsat stram indkomspolitik, en skattereform, der bygger på et bredt politisk grundlag, og indførelse af obligatorisk overskudsdeling opbygget efter et decentralt princip.

Der er i dag intet alternativ til en stram indkomspolitik. Det er den eneste mulighed, vi har for på én gang at forbedre både beta-